

Стариятъ щъркъ поклати глава и кротко отвърна:
— Не, азъ нѣма да ви вода вече. Азъ нѣма да летя съ васъ. Азъ ще остана тука.

— Но защо, защо? — развикаха се щъркелитѣ.

— Старъ съмъ вече, деца — и не мога. Не мога летя съ васъ.

— Ние ще те носимъ, ние нѣма да те оставимъ! — викнаха най-младитѣ. — Толкова години ти си водилъ всички, сега ние пкъ ще те отнесемъ. Не ще те оставимъ тука самичкъ!...

— Не, не, мои мили, — усмихна се стариятъ щъркъ, — не можете ме отнесе вие. Планини и моря има да минувате, себе си съ мжка ще занесете, та и азъ ли ще трѣбва да ви бъркамъ!... Не можете — пкъ и азъ не ща. Въ чужбина не ми се мре. Тукъ ще си остана.

Натжжиха се сърдцата на младитѣ щъркели. — Какъ ще го оставятъ тукъ — въ студа, въ дъжда, самичкъ? Но той отново се усмихна и подвзе:

— Не ме жалете, не мислете за мене — така ми е по-добре. Мигаръ по-леко ще ми е да загина въ топлитѣ, но чужди краища, или срѣдъ студениятъ морски талази? — Тукъ искамъ да остана и да умра азъ. Че нѣма похубава земя отъ тая, дето съмъ видѣлъ слънцето за пръвъ пжтъ. Нѣма похубаво гнѣздо отъ онова гнѣздо върху сиромашкия куминъ, въ което се излюпихъ, и въ което отгледахъ моитѣ млади рожби. Тукъ азъ зная всѣки долъ, всѣка локва, всѣка хижа. Разбирамъ езика на хората и го обикнахъ — и тѣ ме обичатъ, като свой. Де и защо ще вървя другаде?... Защо се връщахъ всѣка пролѣтъ — защо ще се върнете и вие пакъ насамъ, щомъ повѣе топлитѣ вѣтъръ и се разелятъ роснитѣ ливади?... Ще видите вие много царства, много поля и рѣки, морета и планини — и ще разберете. Ще разберете — че никжде джгата не е тѣй хубава, както тука; че никжде пѣсенята на шурцитѣ, вечеръ, когато полето засинѣе, не е тѣй радостна; че никжде димътъ на куминитѣ не е тѣй топълъ, както тамъ, дето си пазилъ съ криле малкитѣ си. Сега, тръгвайте вече и добъръ ви пжтъ — на югъ!

Наведоха глави птицитѣ и мълчаливо се сбогуваха. Следъ малко — чу се пърхане на стотици криле. Ятото бавно се издигна. Закрепи се за мигъ въ синьото небе.